

ພຣະທຳດານິເອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍສິບເອັດ

ເປີດເຜີຍຄວາມໝາຍສຳຄັນທາງພະຍາກອນຂອງ Abubakar
ໃນວິບັດຄັ້ງທຳອິດໃນພຣະນິມິດ

Jeff Pippenger
2024-03-02

ໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງວິບັດຄັ້ງທຳອິດ, ຜູ້ນຳທີ່ສືບຕໍ່ຈາກ Mohammed ແມ່ນ Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, ພໍ່ຂອງ Mohammed. ພວກເຮົາຈະເອີ້ນລາວວ່າ Abubakar. ທັງລາວແລະ Mohammed ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງໃນສືຂໍ້ທຳອິດ. Abubakar ແມ່ນຜູ້ປົກຄອງອິສລາມຄົນທຳອິດພາຍຫຼັງ Mohammed, ແລະປະຫວັດສາດໄດ້ບັນທຶກຄຳສັ່ງໜຶ່ງທີ່ລາວໄດ້ໃຫ້ແກ່ທະຫານຂອງລາວ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ສືຂອງ Revelation ບົດທີໜຶ່ງ. ຄຳສັ່ງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການປະທັບຕາທີ່ໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນເມື່ອວິບັດຄັ້ງທີສາມມາເຖິງ, ຊຶ່ງກໍ່ແມ່ນແກ່ທິເຈດ, ແລະຊຶ່ງກໍ່ແມ່ນການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.

ແລະທູດສະຫວັນອົງທີໜຶ່ງໄດ້ເປົ່າແກ່,
ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນດາວດວງໜຶ່ງຕົກຈາກຜ້າສະຫວັນລົງມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກ:
ແລະກຸນແຈແຫ່ງທູດເຫວລີກລ້ຳໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ລາວ. ແລະລາວໄດ້ເປີດທູດເຫວລີກລ້ຳນັ້ນ;
ແລະຄວັນໄດ້ຟຸ່ງຂຶ້ນຈາກທູດເຫວລີກລ້ຳນັ້ນ ດັ່ງຄວັນຈາກເຕົາໄຟໃຫຍ່;
ແລະດວງອາທິດກັບອາກາດກໍ່ມີມົວໄປເພາະຄວັນຈາກທູດເຫວລີກລ້ຳນັ້ນ. ແລະຈາກຄວັນນັ້ນ
ຝຸງຕົກແຕ່ນໄດ້ອອກມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ: ແລະອຳນາດໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ພວກມັນ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ເມງປ່ອງແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກມີອຳນາດ. ແລະໄດ້ມີພຣະບັນຊາແກ່ພວກມັນວ່າ
ຢ່າໃຫ້ເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ຫຍັງແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼືສິ່ງຂຽວໃດໆ ຫຼືຕົ້ນໄມ້ໃດໆ;
ແຕ່ໃຫ້ເຮັດແກ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໜ້າຜາກຂອງຕົນ. Revelation 9:1–4.

"ດາວ" ທີ່ຕົກລົງມາຈາກຜ້ານັ້ນ ຄື Mohammed, ຜູ້ທີ່ລົ້ມຟັນທະກົດຂອງຕົນໃນປີ 606. Mohammed ໄດ້ຮັບ "ກະແຈ" ໜຶ່ງ ເພື່ອ "ເປີດ" "ທູດເຫວລີກລ້ຳກັນບໍ່ໄດ້" ໃຫ້ "ຄວັນ" ຂຶ້ນມາເຮັດໃຫ້ "ດວງອາທິດ ແລະ ອາກາດ" ມີມົວ, ແລະນຳ "ຝຸງຕົກແຕ່ນ" ອອກມາ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບ "ອຳນາດ" ເໝືອນດັ່ງອຳນາດຂອງ "ເມງປ່ອງ." ກະແຈນັ້ນແມ່ນການຮົບທາງທະຫານທີ່ກຳລັງທາງທະຫານຂອງລາວ Roman ອ່ອນແອລົງ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປີດທາງໃຫ້ການສົງຄາມຂອງ Islam ເກີດຂຶ້ນ. ທູດເຫວລີກລ້ຳກັນບໍ່ໄດ້ແມ່ນສັນຍາລັກຂອງ Arabia, ບ່ອນເກີດຂອງ Islam, ແລະ ຄວັນນັ້ນແທນສາສະໜາອັນເປັນເທັດຂອງ Islam ທີ່ຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວໂລກ ແລະ ຈະເຂົ້າຍຶດຄອງພູມສາດດຽວກັນກັບທີ່ຈະຖືກຝຸງຕົກແຕ່ນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍກວ່າຜ່ານໄປທົ່ວອາຟຣິກາເໜືອ, ຢູໂຣບໃຕ້ ແລະ Arabia. ຝຸງຕົກແຕ່ນເປັນສັນຍາລັກຂອງ Islam, ແລະ ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ອຳນາດແທນອຳນາດທາງທະຫານ. ອຳນາດຂອງພວກມັນຈະເປັນດັ່ງເມງປ່ອງ ຊຶ່ງຈົກຕີໄດ້ຍຸບຄ່າດຣິດ. Uriah Smith ກ່າວວ່າ:

"ມີດາວດວງໜຶ່ງຕົກຈາກຜ້າລົງມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ;
ແລະໄດ້ປະທານກະແຈແຫ່ງພູມເລກິທີ່ບໍ່ມີກັນໃຫ້ແກ່ລາວ."

"ໃນຂະນະທີ່ພະມະຫາກະສັດເປີດຊອກກຳລັງພິຈາລະນາຄວາມອັດສະຈັນແຫ່ງສິນລະປະແລະອຳນາດຂອງຕົນ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບສາສນສະບັບໜຶ່ງຈາກພົນລະເມືອງຜູ້ບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຄົນໜຶ່ງແຫ່ງເມືອງເມັກກາ, ເຊິ່ງໃຫ້ພຣະອົງຍອມຮັບມູຮຳມັດເປັນອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງປະຕິເສດຄຳເຊີນນັ້ນ

ແລະຈົກສາສນນັ້ນຖືມ. 'ກໍຈະເປັນດັ່ງນີ້,' ສາດສະດາຊາວອາຣັບອຸທານຂຶ້ນ, 'ທຶພຣະເຈົ້າຈະຈົກອານາຈັກນັ້ນ ແລະປະຕິເສດຄຳວົງວອນຂອງໂຄສໂຣອິສ.'

ໂດຍຕັ້ງຢູ່ຢ່າງກະຊືນຊືດກັບຂອບເຂດແຫ່ງສອງຈັກກະພັດຕາເວັນອອກນີ້, ມູຮຳມັດໄດ້ສັງເກດເຫັນຄວາມຄືບໜ້າແຫ່ງການທຳລາຍລ້າງກັນແລະກັນດ້ວຍຄວາມຊືນຊືມອັນປົດລັບ; ແລະທຳມະກາງໄຊຊະນະຂອງຊາວເປີເຊຍ ທ່ານກໍກຳທຳນາຍລ່ວງໜ້າວ່າ ກ່ອນທີ່ຈະຜ່ານໄປຫຼາຍປີ ໄຊຊະນະຈະຫວນຄືນສູ່ທຸງຮົບຂອງຊາວໂຣມັນອີກຄັ້ງ.

'ໃນເວລາທີ່ກ້າວກັນວ່າຄຳພະຍາກອນນີ້ໄດ້ຖືກປະກາດອອກມາ, ບໍ່ມີຄຳພະຍາກອນໃດຈະຫ່າງໄກຈາກຄວາມສຳເລັດຂອງມັນໄປຍັງກວ່ານີ້, ເພາະວ່າສົບສອງປີທຳອິດແຫ່ງຮາ ຊະການຂອງເຮຣາກລີອິສໄດ້ປະກາດລ່ວງໜ້າເຖິງການລົ້ມສະລາຍອັນໃກ້ຈະມາເຖິງຂອງຈັກກະພັດ.'..."

"ໂຄສໂຣອິສໄດ້ບຳບອກດິນແດນຄອບຄອງຂອງໂຣມັນ [ໃນ] ອາຊີແລະ ອາຟຣິກາ. ແລະ 'ຈັກກະພັດໂຣມັນ,' ໃນໄລຍະເວລານັ້ນ, 'ຖືກຫຼຸດລົງເຫຼືອພຽງກຳແພງເມືອງຄອນສະຕັນຕິໂນເປນ, ພ້ອມທັງຊາກເຫຼືອຂອງກຣີຊີ, ອີຕາລີ, ແລະ ອາຟຣິກາ, ແລະ ບາງນະຄອນຊາຍຝັ່ງທະເລ, ຈາກໄທເຣ ຫາ ເຕຣບິຊອນ, ຕາມຊາຍຝັ່ງອາຊີ ໃນທັງສີ່ດ ປະສົບການຫຼັກປີໄດ້ຊັກຈູງກະສັດເປີເຊຍໃຫ້ລະຖົມການພິຊິດຄອນສະຕັນຕິໂນເປນ, ແລະ ໃຫ້ກຳນົດບັນດາເຄື່ອງບັນນາການປະຈຳປີເປັນຄຳໄຖ່ຈັກກະພັດໂຣມັນ,—ຄຳພັນຕາລັນ, ເງິນພັນຕາລັນ, ເສື້ອຄຸມໄໝພັນຜົນ, ມ້ຳພັນໂຕ, ແລະ ພົມມະຈາຣີພັນຄົນ. ເຮຣາກລີອິສໄດ້ຍອມຮັບເງື່ອນໄຂອັນໜ້ອຍອາຍເຫຼົ່ານີ້. ແຕ່ເວລາ ແລະ ຊ່ອງທາງທຶພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອຮວບຮວມຊັບສົມບັດເຫຼົ່ານັ້ນຈາກຄວາມຍາກຈົນຂອງຕາເວັນອອກ ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ຢ່າງຂະຫຍັນໝັ້ນເພື່ອຕຽມການໂຈມຕີອັນກຳຫານ ແລະ ສຸດສົ້ນຫວັງ.'"

"ກະສັດແຫ່ງເປີເຊຍໄດ້ດູໝັ້ນຊາຣາເຊັນຜູ້ຕຳຕ້ອຍ ແລະໄດ້ເຂົ້າຍ້ອມຂ້າວສານຂອງຜູ້ພະຍາກອນຈອມປອມແຫ່ງເມືອງເມກກາ. ແມ່ນແຕ່ການໂຄ່ນລົ້ມຂອງຈັກກະພັດໂຣມັນກໍຈະບໍ່ໄດ້ເປີດປະຕູໃຫ້ແກ່ລັດທົມະຫາໝັດ, ຫຼືເກ່ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງພວກເຜີຍແຜ່ດ້ວຍອາວຸດຊາຣາເຊັນແຫ່ງການຫຼອກລວງ, ເຖິງແມ່ນວ່າພະມະຫາກະສັດແຫ່ງຊາວເປີເຊຍ ແລະຄາແກນແຫ່ງອາວາຣ໌ (ຜູ້ສືບຕໍ່ຂອງ Attila) ຈະໄດ້ແບ່ງປັນຊາກເຫຼືອຂອງບັນດາອານາຈັກຂອງພວກຊີຊີຣ໌ລະຫວ່າງພວກເຂົາແລ້ວກໍຕາມ. Chosroes ເອງກໍໄດ້ພົນາດລົງ. ລາຊະວົງເປີເຊຍ ແລະ ໂຣມັນໄດ້ບັນທອນກຳລັງຂອງກັນແລະກັນຈົນໝົດສິ້ນ. ແລະກ່ອນທີ່ດາບຈະຖືກສົ່ງເຂົ້າໃນມືຂອງຜູ້ພະຍາກອນຈອມປອມນັ້ນ ມັນກໍໄດ້ຖືກຕີໃຫ້ຫຼຸດອອກຈາກມືຂອງຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຍັບຢັ້ງວິຖີທາງຂອງເຂົາ ແລະທຳລາຍອຳນາດຂອງເຂົາ."

"'ນັບແຕ່ສະໄໝຂອງ Scipio ແລະ Hannibal ເປັນຕົ້ນມາ, ບໍ່ເຄີຍມີການດຳເນີນການໃດທີ່ກຳຫານຍິ່ງໄປກວ່າການນັ້ນທີ່ Heraclius ໄດ້ກະທຳເພື່ອການຊ່ວຍກູ້ຈັກກະພັດ. ພຣະອົງໄດ້ບຸກບັ້ນໄປຕາມເສັ້ນທາງອັນແຕ້ມໄປດ້ວຍພະຍັນອັນຕະລາຍຜ່ານທະເລດຳ ແລະພູເຂົາແຫ່ງ Armenia, ຮຸກເຂົ້າໄປເຖິງໃຈກາງຂອງ Persia, ແລະເອີ້ນກອງທັບຂອງກະສັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ກັບຄືນມາເພື່ອປ້ອງກັນແຜ່ນດິນອັນເລືອດໄຫຼຂອງຕົນ.'"

"ໃນຍຸດທະການທີ່ມີອີງນິເນເວ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຕັ້ງສູ່ຢ່າງດູເດອິດຕົງແຕ່ຮຸ່ງອະລຸນຈົນເຖິງຊົວໂມງທີ່ສືບເອັດ, ທຸງກອງທັບຊາວເປີເຊຍຈຳນວນຊາວແປດຜົນ, ນອກຈາກບັນດາຜົນທີ່ອາດຖືກຫັກຫຼີກຈົກຂາດ, ໄດ້ຖືກຍຶດໄປ; ກຳລັງທັບສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາຖືກຜັນຈົນແຫຼກເຫຼວ, ແລະຜ່າຍຜຸ້ມໃຊ້, ໂດຍປົກປັດຄວາມສູນເສຍຂອງຕົນເອງ, ໄດ້ຄ້າງຄືນຢູ່ໃນສະໜາມຮົບ. ນະຄອນແລະພະລາຊະວັງຂອງອັດຊີເຣຍໄດ້ຖືກເປີດແກ່ຊາວໂຣມັນເປັນຄັ້ງທຳອິດ."

"ຈັກກະພັດໂຣມັນບໍ່ໄດ້ຮັບການເສີມກຳລັງໂດຍໄຊຊະນະແຫ່ງການພິຊິດທີ່ເຂົາໄດ້ບັນລຸ; ແລະໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ກໍໄດ້ມີການຈັດຕຽມທາງໄວ້, ໂດຍອີງໃສ່ການອັນດຽວກັນ,

ສຳລັບຝູງຊົນຊາຮາເຊັນຈາກອາຮາເບຍ, ດຸດດັງຝູງຕັກແຕນຈາກຝູມຟາກດຽວກັນ,
ຜູ້ຊົງໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງແຫ່ງການເຄື່ອນຂອງຕົນ
ໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍລັດທິມູຮຳເມດອັນມີດິນແລະຫຼອກລວງ,
ແລະໃນໄມ່ຊັກໄດ້ປົກຄຸມທົ່ວທັງອານາຈັກເປີເຊຍ ແລະອານາຈັກໂຣມັນ."

"ບ່ອດບາດຖະໜາການສະແດງໃຫ້ຄົບຖ້ວນກວ່ານີ້ຖືກຂັດທັດຈົນ
ນອກໄປຈາກທີ່ມີຢູ່ໃນຖ້ອຍຄຳສຸດທ້າຍຂອງບົດນັ້ນຈາກ Gibbon ຊຶ່ງບົດຄັດຂ້າງໜ້າໄດ້ນຳມາ.
'ເຖິງແມ່ນວ່າກອງທັບຝູມຟາກໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນພາຍໃຕ້ທຸງຂອງ Heraclius ແລ້ວ
ແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມອັນຝົນທຳມະຊາດນັ້ນເບິ່ງເໝືອນວ່າໄດ້ບັນທອນກຳລັງຂອງເຂົາ ຫາກວ່າຝັກຝົນມັນ.
ໃນຂະນະທີ່ຈັກກະພັດໄດ້ມີຢູ່ທີ່ Constantinople ຫຼື Jerusalem
ເມືອງນ້ອຍອັນບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກເທິງເຂດຊາຍແດນຂອງ Syria ໄດ້ຖືກພວກ Saracens ບຸນສະດົມ ແລະພວກ
ເຂົາໄດ້ສັບຟັນກອງທະຫານບາງກອງທີ່ຍົກໄປເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອມັນເປັນຊັ້ນໆ,—ເຫດການອັນທຳມະດາແລະເລັກນ້ອຍ
ກ່ອນທີ່ຈະຢ່າງໜຶ່ງ ຫາກມັນບໍ່ໄດ້ເປັນບົດນຳຂອງການປະຕິວັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່.
ພວກໂຈນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອັກຄະສາວົກຂອງ Mohammed;
ຄວາມກ້າຫານອັນຄັງຄະແນນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຟັງອອກມາຈາກທະເລຊາຍ;
ແລະໃນແບດປັສຸດທ້າຍແຫ່ງການຄອງລາດຂອງພຣະອົງ Heraclius
ໄດ້ສູນເສຍແກ່ພວກອາຣັບບັນດາແຂວງດຽວກັນນັ້ນທີ່ພຣະອົງເຄີຍກູ້ຄືນມາຈາກພວກເປີເຊຍ.'"

"ວິນຍານແຫ່ງການສົງຄາມ ແລະ ຄວາມຮື້ນ, ຊຶ່ງບ່ອນຟ້າມຸກຂອງມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະຫວັນ,
ໄດ້ຖືກປ່ອຍໃຫ້ຫຼຸດອອກມາເທິງໂລກ. ຫຼຸດເລີກອັນບໍ່ມີກິນຕ້ອງການພຽງແຕ່ກະແຈເພື່ອເປີດມັນ, ແລະ
ກະແຈນັ້ນຄືການລົ້ມລົງຂອງ Chosroes. ລາວໄດ້ສັກຈົດໝາຍຂອງພົນລະເມືອງຜູ້ຫນຶ່ງຈາກເມືອງ
Mecca ຜູ້ບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກດ້ວຍຄວາມດຸໝືນ. ແຕ່ເມື່ອຈາກ 'ຄວາມເຈັດຈ້າງແຫ່ງລັດສະໝີ' ຂອງລາວ
ລາວໄດ້ຈົມລົງສູ່ 'ຫໍຄວາມມັດ' ທີ່ບໍ່ມີຕາໃດອາດມອງທະລຸໄດ້, ນາມຂອງ Chosroes
ກໍກຳລັງຈະເລືອນຫາຍໄປສູ່ຄວາມຫຼົງລົງຕໍ່ໜ້ານາມຂອງ Mohammed ຢ່າງກະທັນຫັນ; ແລະ
ພະຈັນເສັ້ນສັງວເບິ່ງບານດັງວ່າພຽງແຕ່ກຳລັງຖ້າການຂຶ້ນຂອງມັນ ຈົນກວ່າດາວນັ້ນຈະຕົກລົງ.
Chosroes, ຫຼັງຈາກຄວາມພ່າຍແພ້ຢ່າງສົນເຊີງ ແລະ ການສູນເສຍອານາຈັກ, ຖືກສັງຫານໃນປີ 628;
ແລະ ປີ 629 ໄດ້ຖືກໝາຍໄວ້ດ້ວຍ 'ການພິຊິດອາຣະເບຍ,' ແລະ 'ສົງຄາມຄັ້ງທຳອິດຂອງພວກ
Mohammedans ຕໍ່ຕ້ານຈັກກະພັດໂຣມັນ.' 'ແລະ ທຸດສະຫວັນອົງທີ່ຫ້າໄດ້ເປົ່າແກ, ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນດາວດອງໜຶ່ງຕົກຈາກຟ້າລົງມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ
ກະແຈຂອງຫຼຸດເລີກອັນບໍ່ມີກິນກໍໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ລາວ. ແລະ ລາວໄດ້ເປີດຫຼຸດເລີກອັນບໍ່ມີກິນນັ້ນ.'
ລາວໄດ້ຕົກລົງມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ. ເມື່ອກຳລັງຂອງຈັກກະພັດໂຣມັນໄດ້ອ່ອນແຮງຈົນໝົດສົນ, ແລະ
ກະສັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງທິດຕາເວັນອອກກ່ອນເສຍຊີວິດຢູ່ໃນຫໍຄວາມມັດຂອງລາວ,
ການບຸນສະດົມເມືອງນ້ອຍທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແຫ່ງໜຶ່ງຕາມຊາຍແດນຂອງ Syria ແມ່ນ
'ຄຳນຳໜ້າຂອງການປະຕິວັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່.' "ພວກໂຈນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອັກຄະສາວົກຂອງ Mohammed,
ແລະ ຄວາມກ້າຫານອັນຄັງຄະແນນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຟັງອອກມາຈາກທະເລຊາຍ.'"

"ຫຼຸດເຫວທົບມີກິນ.—ຄວາມໝາຍຂອງຄຳນຳອີດຣຽນຮູ້ໄດ້ຈາກພາສາກຣີກ, ຊຶ່ງໄດ້ນິຍາມໄວ້ວ່າ 'ເລີກ,
ບໍ່ມີກິນ, ເລີກສຸດຍິ່ງ,' ແລະອາດໝາຍເຖິງບ່ອນໃດໆທີ່ຮ້າງເປົ່າ, ກັນດານ, ແລະບໍ່ໄດ້ຮັບການເພາະປຸກ.
ຄຳນຳຖືກນຳໃຊ້ກັບແຜ່ນດິນໂລກໃນສະພາບເດີມອັນສັບສົນໄຮ້ລະບຽບຂອງມັນ. Gen.1:2. ໃນກໍລະນີນີ້
ມັນອາດຈະໝາຍເຖິງດິນແດນຮ້າງອັນບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນທະເລຊາຍອາຮາເບຍຢ່າງເໝາະສົມ,
ຈາກຊາຍແດນຂອງມັນຝູງຊົນຊາຮາເຊັນໄດ້ອອກມາດຸດດັງຝູງຕັກແຕນ. ແລະການລົ້ມລົງຂອງໂຄສໂຣສ,
ກະສັດເປີເຊຍ, ກໍອາດຖືກພັນລະນາໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມວ່າເປັນການເປີດຫຼຸດເຫວທົບມີກິນ, ເນື່ອງຈາກວ່າມັນ
ບໍ່ໄດ້ປຸກໃຫ້ພວກຜູ້ຕັດຕາມຂອງໂມຮາເມດອອກມາຈາກດິນແດນອັນຄັງຄະແນນເຄືອຂອງພວກເຂົາ,
ແລະເຜີຍແຜ່ຄຳສອນອັນຫຼອກລວງຂອງພວກເຂົາດ້ວຍໄຟແລະດາບ,
ຈົນກວ່າພວກເຂົາໄດ້ແຜ່ຄວາມມັດຂອງຕົນປົກຄຸມໄປທົ່ວອານາຈັກຕາເວັນອອກທັງໝົດ." Uriah Smith,

Daniel and Revelation, 495–498.

ວິບັດຄົງທຳອິດ, ຊຶ່ງແມ່ນແຕກທິຫຳ, ບັງຊີເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງສົງຄາມຂອງອິສລາມຕ່າງໆໂຮມ, ແລະຍັງບັງຊີເຖິງການສູ້ຮົບລະຫວ່າງໂຮມກັບເປີເຊຍ ທີ່ໂຮມເປັນຜ່າຍມໄຊ, ແຕ່ໃນການມີໄຊນັ້ນ ກໍໄດ້ໃຊ້ກຳລັງທາງທະຫານຂອງຕົນໄປຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ບໍ່ອາດຂັດຂວາງການຜຸດຂຶ້ນຂອງອຳນາດອິສລາມໄດ້. ລັກສະນະເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງວິບັດຄົງທຳອິດ ແລະ ວິບັດຄົງທີສອງ ໄດ້ບັງຊີລັກສະນະເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງວິບັດຄົງທີສາມ, ແລະເປັນສັງສຳຄັນທີ່ຈະຮັບຮູ້ວິບັດສອງຄົງທຳອິດນັ້ນວ່າເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງວິບັດຄົງທີສາມ, ເພາະປະຫວັດສາດນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນຫນຶ່ງແສນສິໝີນິສິໝີນຄົນ, ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001. ຫຼັງຈາກປະຫວັດສາດເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ສະແດງໂດຍ Mohammed ໃນສາມຂໍ້ທຳອິດ, ຂໍ້ທີສີ່ໄດ້ນຳເຂົ້າ Abubakar, ຜູ້ນຳຄົນທຳອິດພາຍຫຼັງ Mohammed.

ແລະໄດ້ມີພຣະບັນຊາແກ່ພວກມັນວ່າ ຢ່າໃຫ້ທຳອັນຕະລາຍແກ່ຫຍ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼືສິ່ງໃດໆທີ່ຂຽວສົດ ຫຼືດົນໄມໃດໆ; ແຕ່ໃຫ້ທຳແກ່ມະນຸດພຽງແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໜ້າຜາກຂອງພວກເຂົາ. ພຣະນິມິດ 9:4.

ຄຳສັ່ງຂອງ Abubakar ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນັກຮົບອິດສະລາມແຍກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກທີ່ມີຢູ່ໃນດິນແດນຂອງໂຮມນັ້ນໃນເວລານັ້ນ. ຈຳພວກໜຶ່ງແມ່ນພວກຄາໂຕລິກ, ຜູ້ຊົງມີຄືນະນະກັບວັດບາງຄະນະທີ່ກິນຜົມດ້ານຫຼັງຂອງສີສະ (tonsure), ແລະຖືປະຕິບັດການນະມັດສະການໃນວັນອາທິດ. ອີກຈຳພວກໜຶ່ງແມ່ນຜູ້ຖືຮັກສາວັນຊະບາໂຕໃນວັນທີຈັດ, ແລະວັນຊະບາໂຕເປັນຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ.

“ຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງ Mohammed, ຜູ້ທີ່ສືບຕໍ່ຕາແຫ່ງບັນຊາການແທນລາວຄື Abubekr, ໃນ ຄ.ສ. 632, ຜູ້ຊົງເມື່ອໄດ້ສະຖາປະນາອຳນາດແລະການປົກຄອງຂອງຕົນຢ່າງໝັ້ນຄົງແລ້ວ, ກໍໄດ້ສັ່ງຈົດໝາຍວຽນສະບັບໜຶ່ງໄປຍັງບັນດາເຜົ່າອາຣາບ, ຈາກນັ້ນມີຂໍ້ຄັດຕອນຕໍ່ໄປນີ້:—”

“ເມື່ອພວກເຈົ້າຕັ້ງໃນສົງຄາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈົ່ງປະພຶດຕົນດັ່ງບຸລຸດກຳຫານ ໂດຍຢ່າຫັນຫຼັງໜີ; ແຕ່ຢ່າໃຫ້ໃຊ້ຊະນະຂອງພວກເຈົ້າເປັນປະດັບເລືອດຂອງແມ່ຍິງແລະເດັກນ້ອຍ. ຢ່າທຳລາຍຕົນອັນທະຜານ, ຫຼືເຜົາທົງນາເຂົ້າໃດໆ. ຢ່າຕັດໂຄ່ນຕົນໄມ້ທີ່ໃຫ້ຜົນ, ຫຼືທຳອັນຕະລາຍໃດໆແກ່ສັດລ້ຽງ, ນອກຈາກສັດທີ່ພວກເຈົ້າຂ້າເພື່ອເປັນອາຫານ. ເມື່ອພວກເຈົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາ ຫຼືຂັດກົດໄດ້, ຈົ່ງຮັກສາມັນໄວ້, ແລະຈົ່ງສັດຊື່ຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພວກເຈົ້າ. ແລະໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າໄປນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຈະພົບຄົນເຄຣັກສາສະໜາບາງພວກທີ່ດຳລົງຊີວິດສັນໂດດຢູ່ໃນອາຮາມ, ແລະຕັ້ງໃຈວ່າຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີນັ້ນ; ຈົ່ງປ່ອຍພວກເຂົາໄວ້ຕາມລຳພັງ, ແລະຢ່າຂ້າພວກເຂົາ ຫຼືທຳລາຍອາຮາມຂອງພວກເຂົາ. ແລະພວກເຈົ້າຈະພົບຄົນອີກພວກໜຶ່ງທີ່ຂຶ້ນກັບທຳມະສາລາຂອງຊາຕານ, ຜູ້ມີສີສະຖຶກໂກນເປັນວົງ; ຈົ່ງໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພວກເຈົ້າຜ່າກະໄຫຼກຂອງພວກເຂົາ, ແລະຢ່າໃຫ້ຄວາມເມດຕາແກ່ພວກເຂົາຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະຫັນມາເປັນຜູ້ນັບຖືໄມຮຳເມັດ ຫຼືຈຳຍ່ອຍບັນນາການ.”

“ໃນຄຳພະຍາກອນ ຫຼືໃນປະຫວັດສາດ ບໍ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ຄຳສັ່ງຫ້າມທີ່ມີຄວາມເມດຕາກວ່ານັ້ນ ໄດ້ຖືກເຊື່ອຟັງຢ່າງເຂັ້ມງວດ ເທົ່າກັບຄຳບັນຊາອັນໃຫດຮ້າຍ; ແຕ່ມັນໄດ້ຖືກບັນຊາແກ່ພວກເຂົາດັ່ງນັ້ນ. ແລະຂ້າກ່ອນໜ້ານັ້ນ ຄືຄຳສັ່ງພຽງຢ່າງດຽວທີ່ Gibbon ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ Abubekr ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ບັນດາຫົວໜ້າ ຜູ້ຊົງໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ຄືການອອກຄຳສັ່ງແກ່ກອງທັບ Saracen ທັງປວງ. ຄຳສັ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ສອດຄ່ອງກັບຄຳພະຍາກອນຢ່າງຈຳແນກແນ່ຊັດ ປະດຸດດັ່ງວ່າຕົວຄຳລືເອງ ໄດ້ກະທຳການຢູ່ພາຍໃຕ້ການເຊື່ອຟັງ ທັງທີ່ຮູ້ຊັດ ແລະ ໂດຍກົງ

ຕໍ່ພຣະບັນຊາທີ່ສູງກວ່າຄຳສັ່ງຂອງມະນຸດຜູ້ຕາຍໄດ້; ແລະໃນການກະທຳອັນແທ້ຈິງ
ແຫ່ງການອອກໄປເລືອກຮັບຕໍ່ຕ້ານສາສະໜາຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ເລືອກເຜີຍແຜ່ Mohammedanism
ໃຫ້ເຂົ້າມາແທນທີ່, ລາວໄດ້ກ່າວຊຳຄຳເວົ້າທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ໃນ Revelation of Jesus Christ
ວ່າລາວຈະເວົ້າ."

"ຕາແຫຼວຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຫຼັກຖານຜາກຂອງພວກເຂົາ.—ໃນຂັ້ນຕອນກ່ຽວກັບບົດ 7:1–3
ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງແລ້ວວ່າ ຕາແຫຼວຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືວັນຊະບາໂຕແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂັ້ນສູງ;
ແລະປະຫວັດສາດກັບໄດ້ນຶງຽບຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ໄດ້ມີຜູ້ທີ່ຮັກສາວັນຊະບາໂຕທີ່ແທ້ຈິງຕະຫຼອດຫົວຍຸກການປົກຄອງປະຈຸບັນນີ້.
ແຕ່ໃນທຸກໄດ້ເກີດຄຳຖາມຂຶ້ນໃນໃຈຂອງຫຼາຍຄົນວ່າ ໃນເວລານັ້ນຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໃຜ
ຜູ້ທີ່ມີຕາແຫຼວຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຫຼັກຖານຜາກຂອງຕົນ
ແລະໂດຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງພົ້ນຈາກການກົດຂີ່ຂອງພວກໂມຮາເມດ? ຂໍໃຫ້ຜູ້ອ່ານຈົບຄຳນັ້ນໄວ້ເຖິງຄວາມຈິງຂັ້ນ
ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວພາດໄວ້ແລ້ວ ວ່າຕະຫຼອດຫົວຍຸກການໄດ້ມີຜູ້ທີ່ມີຕາແຫຼວຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຫຼັກຖານຜາກຂອງຕົນ
ຫຼືເປັນຜູ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕທີ່ແທ້ຈິງດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈ; ແລະຂໍໃຫ້ພວກເຂົາພິຈາລະນາຕໍ່ໄປອີກວ່າ
ສິ່ງທີ່ຄຳພະຍາກອນຍືນຍົນນັ້ນຄື ການໃຈມຕີຂອງອຳນາດຕວກກຸຜູ້ທີ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າງເປົ່ານັ້ນ
ບໍ່ໄດ້ມຸ່ງຕໍ່ພວກເຂົາ ແຕ່ມຸ່ງຕໍ່ຄົນອີກຈຳພວກໜຶ່ງ. ດັ່ງນັ້ນ ປະເດັນນີ້ຈຶ່ງພົ້ນຈາກຄວາມຍຸ່ງຍາກທັງສິ້ນ;
ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນເປັນທັງໝົດທີ່ຄຳພະຍາກອນໄດ້ຍືນຍົນໄວ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.
ມີພຽງຄົນຈຳພວກດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກນຳມາໃຫ້ເຫັນໂດຍກົງໃນຂໍ້ຄວາມນີ້; ຄື
ພວກທີ່ມີຕາແຫຼວຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຫຼັກຖານຜາກຂອງຕົນ;
ແລະການສະຫງວນຮັກສາພວກທີ່ມີຕາແຫຼວຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ຖືກນຳເຂົ້າມາພຽງໂດຍນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.
ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກປະຫວັດສາດວ່າ
ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກນີ້ໄດ້ຖືກພົວພັນຢູ່ໃນໄພພິບັດໃດໆ
ທີ່ພວກຊາຮາເຊັນໄດ້ນຳມາໃສ່ບັນດາເປົ້າໝາຍແຫ່ງຄວາມກຽດຊັງຂອງຕົນ.
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ໃຈມຕີຄົນອີກຈຳພວກໜຶ່ງ.
ແລະການທຳລາຍທີ່ຈະມາເຖິງເໝືອນຄົນຈຳພວກນີ້
ບໍ່ໄດ້ຖືກວາງໄວ້ໃນຖານະຕົງກັນຂ້າມກັບການສະຫງວນຮັກສາຂອງຄົນອື່ນໆ ແຕ່ມີພຽງກັບຫຍ້າ
ແລະຄວາມຂຽວຊຸ່ມຂອງແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ "ຢ່າທຳອັນຕະລາຍແກ່ຫຍ້າ ຫຼືດິນໄມ້
ຫຼືສິ່ງໃດໆທີ່ຂຽວສົດ ແຕ່ຈົ່ງທຳອັນຕະລາຍແກ່ຄົນພຽງຈຳພວກໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ." ແລະໃນການສຳເລັດຕາມນັ້ນ
ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພາບອັນແປກປະຫຼາດຂອງກອງທັບຜູ້ບຸກຮຸກທີ່ໄວ້ຊີວິດແກ່ສິ່ງທີ່ກອງທັບເຊັນນັ້ນຕາມປົກກະຕິມັກທຳລາຍ ຄື ພື້ນຜິວ ແລະຜົນຜະລິດແຫ່ງທຳມະຊາດ; ແລະຕາມຂອບເຂດແຫ່ງການອະນຸຍາດທີ່
ໄດ້ແກ່ພວກເຂົາໃນການທຳອັນຕະລາຍແກ່ຄົນທີ່ມີຕາແຫຼວຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຫຼັກຖານຜາກຂອງຕົນ
ພວກເຂົາໄດ້ຜ່າກະໄຫຼກະສິສະຂອງພວກນັກສາສະໜາຈຳພວກໜຶ່ງທີ່ໄກ່ໄຫຼສະຫຼອຍກາງສີສະ
ຜູ້ຊຶ້ງເປັນຂອງທຳມະສາລາຂອງຊາຕານ."

"ເຫຼົ່ານີ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສແມ່ນພວກນັກບວດກຸ່ມໜຶ່ງ
ຫຼືເປັນການແບ່ງຜ່າຍອັນໃດໜຶ່ງຂອງຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ.
ອາວຸດຂອງພວກໂມຮາມະດັນໄດ້ຖືກມຸ່ງໄປຕໍ່ຕ້ານຄົນເຫຼົ່ານີ້. ແລະສຳລັບພວກເຮົາແລ້ວ
ປະກົດວ່າມີຄວາມເໝາະສົມຢ່າງພິເສດ ຖ້າບໍ່ແມ່ນການຈົ່ງໃຈ
ໃນການພັນລະນາພວກເຂົາວ່າເປັນຜູ້ທີ່ມີຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຫຼັກຖານຜາກຂອງຕົນ;
ເນື່ອງຈາກວ່ານັ້ນແມ່ນຄຣິສຕະຈັກດຽວນັ້ນເອງທີ່ໄດ້ບັນຊີຕາປະທັບອອກຈາກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ໂດຍການສັກຂາດວັນຊະບາໂຕທີ່ແທ້ຈິງອອກໄປ ແລະຍົກສົ່ງປອມຂຶ້ນແທນທີ່ຂອງມັນ.
ແລະພວກເຮົາກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈ ບໍ່ວ່າຈາກຄຳພະຍາກອນ ຫຼືຈາກປະຫວັດສາດ
ວ່າບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ອາບູເບກຮໄດ້ກໍ່ຊັບແກ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງລາວບໍ່ໃຫ້ລົບກວນ
ໄດ້ຄອບຄອງຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ ຫຼືເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຈຳເປັນ. ພວກເຂົາແມ່ນໃຜ
ແລະດ້ວຍເຫດຜົນໃດຈຶ່ງຖືກໄວ້ຊີວິດນັ້ນ ຄຳພະຍານອັນຈຳກັດຂອງ Gibbon ບໍ່ໄດ້ແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາ

ແລະພວກເຮົາກໍບໍ່ມີວິທີໃນໃຈທີ່ຈະຮູ້ໄດ້; ແຕ່ພວກເຮົາມີທຸກເຫດຜົນທີ່ຈະເຊື່ອວ່າ
ບໍ່ມີໃຜໃດໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມີຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຖືກລົບກວນ ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນຈຳພວກໜຶ່ງ
ຜູ້ຊຶ້ງຢ່າງເນັ້ນໜັກກັບມີຕາປະທັບນັ້ນ ຖືກປະຫານດ້ວຍຄົມດາບ; ແລະດັ່ງນັ້ນ
ຂໍ້ລະບຸອັນສະເພາະຂອງຄຳພະຍາກອນຈຶ່ງໄດ້ຮັບການສອດຄ່ອງຢ່າງຄົບຖ້ວນ." Uriah Smith, Daniel
and Revelation, 500–502.

ອາບູບາກາໄດ້ຮວບຮວມບັນດາຜູ້ຕິດຕາມຂອງໂມຮາເມັດເຂົ້າເປັນຄາລິຟະເນຍາຍຫຼັງການສົນຊີວິດຂອງໂມຮາເມັດ
ດັ່ງນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າທັງສອງເປັນບຸກຄົນທາງປະຫວັດສາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ
ແຕ່ເມື່ອນຳມາພິຈາລະນາຮ່ວມກັນ
ພວກເຂົາເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງອິດສະລາມໃນວິບັດປະການທຳອິດ,
ແລະບຸກຄົນທາງປະຫວັດສາດຜູ້ທີ່ເປັນໝູ່ດຳລົງຂອງປະຫວັດຂອງວິບັດປະການທຳອິດກໍໄດ້ໂມຮາເມັດ.

ໃນປະຫວັດສາດເບື້ອງຕົ້ນຂອງວິບັດຄັ້ງທີສອງ, ໂມຮາເມັດ II ໄດ້ພິຈາລະນາຄອນສະແຕນຕ໌ໃນເປີລ ໃນປີ
1453. ໃນປີ 1449, ທຸດສະຫວັນສີອົງ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງອິດສະລາມ, ໄດ້ຖືກປ່ອຍອອກ.
ການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສືບສູດຂອງວິບັດຄັ້ງທຳອິດ ຖືກໝາຍໄວ້ໃດຍໂມຮາເມັດຜູ້ໜຶ່ງ, ຄົນທີ່ໜຶ່ງ
ແລະຄົນທີ່ສອງຕາມລຳດັບ. ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ,
ການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສືບສູດແຫ່ງປະຫວັດຂອງວິບັດຄັ້ງທຳອິດ ມີລາຍເຊັນຂອງອາລຟາ ແລະ ໂອເມກາ.

ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງວິບັດຄັ້ງທີສອງປະກອບມີຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາກ່ຽວກັບທຸດສະຫວັນສີອົງ
ຜູ້ຊຶ້ງເປັນຕົວແທນຂອງອິດສະລາມ ຜູ້ທີ່ໃນເວລານັ້ນໄດ້ຖືກປ່ອຍ ແລະຕໍ່ມາກໍໄດ້ຖືກຢັບຢັ້ງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ
1840. ນັບແຕ່ຈຸດນັ້ນຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ການປະທັບຕາຂອງໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນສີພັນຄົນໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້.
ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງວິບັດຄັ້ງທີສອງລະບຸເຖິງການຖືກປ່ອຍຂອງອິດສະລາມ
ແລະການສືບສູດຂອງມັນໝາຍເຖິງການຖືກຢັບຢັ້ງຂອງອິດສະລາມ.
ທັງວິບັດຄັ້ງທຳອິດແລະຄັ້ງທີສອງລ້ວນມີເຄື່ອງໝາຍພະຍາກອນທີ່ແນ່ນອນ
ຊຶ່ງຜູກໂຍງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນເຂົ້າກັບການສືບສູດ.

ຄວາມວິບັດສອງປະການທຳອິດຈະຕ້ອງຖືກນຳມາວາງທັບຊ້ອນກັນ, "ບັນທັດເທິງບັນທັດ,"
ເພື່ອຈະຈຳແນກຄວາມວິບັດປະການທີສາມ.
ໜຶ່ງໃນລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກຊີ້ບອກໂດຍພະຍານສອງປະການທຳອິດຂອງອິດສະລາມ ແມ່ນວ່າ
ພວກນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາຈຳເພາະໜຶ່ງ
ຊຶ່ງໝາຍກຳນົດທັງການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສືບສູດໄວ້ດ້ວຍລາຍເຊັນຂອງ Alpha ແລະ Omega.
ພວກນັ້ນຍັງມີລາຍເຊັນຮອງອີກປະການໜຶ່ງ, ເພາະວ່າ ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄວາມວິບັດປະການທຳອິດ
ຊີ້ບອກເຖິງການປະທັບຕາປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະການສືບສູດຂອງຄວາມວິບັດປະການທີສອງ
ກໍຊີ້ບອກເຖິງການປະທັບຕາປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ.

ໄພພິບັດຄັ້ງທີສາມໄດ້ມາເຖິງເມື່ອອິດສະລາມໂຈມຕີສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໃນພຣະນິມົດບົດທີ່ສືບສາມຢ່າງ
ກະທັນຫັນແລະບໍ່ຄາດຄິດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນການເລີ່ມຕົ້ນໄລຍະເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາ.
ການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນສີພັນສືບສູດລົງໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໂງ່ນ,
ແລະເພາະຕອບສະໜອງຕໍ່ການຫຼົງເຊື່ອນັ້ນ,
ການຫຼົງເຊື່ອແຫ່ງຊາດຈຶ່ງຖືກຕິດຕາມດ້ວຍຄວາມພິນາດແຫ່ງຊາດ.
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງໄວ້ໃດຍໂຣມນອກສາສະໜາແລະໂຣມສັນຕະປາປາ,
ຄວາມພິນາດແຫ່ງຊາດນັ້ນສຳເລັດລົງໂດຍການພິພາກສາແຫ່ງແກທຣຳເປັດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໄພພິບັດທັງສາມນັ້ນກໍເປັນແກທຣຳເປັດເຊັ່ນກັນ. ອິດສະລາມໃນໄພພິບັດຄັ້ງທີສາມຈະໂຈມຕີອີກຄັ້ງໜຶ່ງຢ່າງກ

ະທັນຫັນແລະບໍ່ຄາດຄິດຕ່າງກັນໝາຍວ່າອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວໆນີ້ໃນສະຫະລັດ,
ເມື່ອໄລຍະເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສັກສິນສິ້ນສຸດລົງ.
ໄລຍະເວລານັ້ນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງໄວໂດຍໄລຍະເວລາຕົ້ນຂອງໄພພິບັດຄັ້ງທຳອິດ,
ແລະຍັງໂດຍໄລຍະສິ້ນສຸດຂອງໄພພິບັດຄັ້ງທີສອງອີກດ້ວຍ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

ແລະນາງຊາຣາໄດ້ຫັນບຸດຂອງນາງຮາກາຊາວເອຢິບ, ຜູ້ທີ່ນາງໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດແກ່ອັບຣາຮາມ,
ກຳລັງເຍາະເຍີ້ຍ. ເຫດສະໜັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ອັບຣາຮາມວ່າ,
“ຈົ່ງຂັບໄລ່ຍິງທາດຄົນນີ້ກັບບຸດຂອງນາງອອກໄປ;
ເພາະບຸດຂອງຍິງທາດຄົນນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ເປັນທາຍາດຮ່ວມກັບບຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄືອີຊາກ.”
ແລະເລື່ອງນີ້ເປັນທຸກໃຈຢ່າງຍິ່ງໃນສາຍຕາຂອງອັບຣາຮາມ ເພາະເຫັນແກ່ບຸດຂອງຕົນ.
ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ອັບຣາຮາມວ່າ, “ຢ່າໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນທຸກໃຈໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າ
ເນື່ອງດ້ວຍເດັກນ້ອຍນັ້ນ ແລະເນື່ອງດ້ວຍຍິງທາດຂອງເຈົ້າ; ໃນທຸກສິ່ງທີ່ຊາຣາໄດ້ກ່າວແກ່ເຈົ້າ
ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງນາງ; ເພາະວ່າເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນໃນອີຊາກ. ແລະສ່ວນບຸດຂອງຍິງທາດນັ້ນ
ເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາເປັນຊາດໃຫຍ່ດ້ວຍ ເພາະເຂົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ.” ແລະອັບຣາຮາມໄດ້ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າຕູ້,
ແລ້ວໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ແລະຖົງນ້ຳໜັງ, ໃຫ້ແກ່ນາງຮາກາ, ວາງໄວ້ເທິງບ່າຂອງນາງ, ພ້ອມທັງເດັກນ້ອຍ,
ແລ້ວສົ່ງນາງໄປ; ແລະນາງກໍໄດ້ຈາກໄປ ແລະໄດ້ພະເນຈອນຢູ່ໃນຖົນກັນດານເບເອ-ເຊບາ.
ແລະນ້ຳໃນຖົງກໍໝົດລົງ, ແລະນາງໄດ້ວາງເດັກນ້ອຍໄວ້ໃນຕູ້ໄມ້ໄມ້ໄມ້ໜັງ. ແລ້ວນາງກໍໄດ້ໄປ
ແລະນັ່ງລົງຫ່າງຈາກເຂົ້າໄປໄກພໍດີ, ປະມານໄລຍະຍິງທະນູຄັ້ງໜຶ່ງ; ເພາະນາງກ່າວວ່າ,
“ຂໍຢ່າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນການຕາຍຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນເລີຍ.” ແລະນາງໄດ້ນັ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບເຂົ້າ,
ແລະຍົກສຽງຂອງນາງຂຶ້ນ ແລະຮ້ອງໄຫ້. ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຟັງສຽງຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນ;
ແລະທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງເອີ້ນນາງຮາກາຈາກພຳສະຫວັນ ແລະກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ນາງຮາກາ,
ເຈົ້າເປັນຫຍັງ? ຢ່າຍົກເລີຍ; ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຟັງສຽງຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນແລ້ວໃນບ່ອນທີ່ເຂົາຢູ່
ລຸກຂຶ້ນເຖິງ, ຍົກເດັກນ້ອຍນັ້ນຂຶ້ນ ແລະຈັບມືເຂົ້າໄວ້ໃຫ້ໝັ້ນ; ເພາະເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາເປັນຊາດໃຫຍ່.”
ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດຕາຂອງນາງ, ແລະນາງກໍໄດ້ເຫັນບ່າແຫ່ງໜັງ; ແລ້ວນາງໄດ້ໄປຕັກນ້ຳເຕັມຖົງ,
ແລະໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັ້ນດື່ມ. ແລະພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບເດັກນ້ອຍນັ້ນ; ແລະເຂົາກໍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ,
ແລະອາໄສຢູ່ໃນຖົນກັນດານ, ແລະກາຍເປັນນັກຍິງທະນູ, ປະຖົມມະການ 21:9–20.